

Разследването започва

Четиринайсетгодишният Лари Мистъри беше слаб и суховат, мускулите му приличаха на пилешки. Защото, честно казано, си беше мързеливец по природа. С вечно разрошена черна коса, блед и недоспал, той прекарваше по цели дни сред своята високотехнологична апаратура в мансардата на петнайсетия етаж на „Бейкър палас“. Лондонските му приятели му бяха лепнали прякора Доктор Джекил* заради странните му нощни бдения, които напомняха на навиците на луд учен, който не излиза от лабораторията си.

Като чуеше да го наричат с това име, Лари се подсмихваше и се преструваше на обиден, но в интерес на истината се чувстваше поласкан, защото всички от рода Мистъри

** Герой от романа „Странният случай с доктор Джекил и мистър Хайд“ от Робърт Луис Стивънсън*

бяха странни типове, ексцентрични чудаци с необичайни професии, пръснати по всички краища на света. Освен това Лари се преструваше и по друга причина – той предпочиташе истинското му занимание да остане в тайна и с изключение на много малко хора, никой не знаеше за успехите му като детектив!

Дори баща му – Самюъл Мистъри, нямаше представа за опасните мисии, на които училището за детективи изпращаше сина му – разследвания на кражби, убийства, отвличания и какви ли още не престъпления.

Когато Самюъл Мистъри записа Лари в „Ай Интернешънъл“ – най-престижното лондонско училище за детективи, той го накара да обещае, че ще се учи добре и ще получава само отлични оценки, за да може някой ден да стане най-малкото директор на Скотланд Ярд. После беше избухнал в смях. Това беше знак, че му отправя предизвикателство. Типично за Самюъл Мистъри – той обичаше състезанията и когато печелеше, изпадаше в екстаз.

От тогава Лари се стараеше да даде най-доброто от себе си в училище и в разследванията, които му поверяваха. Сега обаче момчето беше във ваканция. На хоризонта не се задаваха нито ужасни изпити, нито заплетени случаи за разрешаване! Бъдещият детек-

тив имаше пред себе си седем дни мързелуване и пълно отпускане... Ако не беше обсебващото присъствие на баща му, това щеше да бъде най-хубавата седмица в живота му.

– О, по дяволите! Пак същата история! – изпуфтя Лари, докато се катереше по стълбичката на триметровия трамплин. Изправи се предпазливо на върха и се хвана за парапета.

Под краката му блестеше басейнът, разположен на палуба 12 на трансатлантическия лайнер „Крал Артур“, който величествено пореше вълните. Накъдето и да погледнеше, бъдещият детектив виждаше безкрайно море, проблясващо под топлите слънчеви лъчи. В далечината блестяха смарагдово-зелените силуети на норвежките фиорди.

– Скачай, Лари! – извика баща му, който се бе настанил на един шезлонг с видеокамера в ръце. Имаше яки бицепси и младежки вид и изобщо не изглеждаше четирийсетгодишен. –

Да не загубиш и този път? Ама че си непохватен!

Баща му вече го беше победил в състезанието по плуване и в състезанието по продължително задържане на дишането под вода.

Лари стисна зъби и пристъпи несигурно по трамплина. Едва успяваше да пази равновесие. Защо изобщо се съгласи да дойде на круиз, организиран от баща му? Знаеше си, че ваканцията му ще бъде провалена.

За да спаси каквото може от ваканцията си, трябваше възможно най-скоро да докаже, че не се отказва лесно. Затова пое дълбоко въздух, престана да мисли, че му се вие свят, и стигна до края на трамплина.

– Сега искаме сензация! – извика развеселен Самюъл Мистъри. – Видя ли какви пръски предизвиках със скока си? Опитай се и ти, ако можеш!

– Е, не, този път ще те победя! – закани се Лари, но не си вярваше особено. Постави крака на ръба и разтвори ръце, за да запази равновесие. – Хм... Почти съм готов!

В този миг обаче се разсея.

Около басейна се бе събрала тълпа любопитни, които горяха от желание да викат и да дюдюкат. Сред зрителите липсваше само новата съпруга на баща му – олимпийската

шампионка по кърлинг Рике Линстрид. Тя седеше под един чадър и мажеше с крем против слънце малката Илсе – на една година, последната издънка на семейство Мистъри. С изключение на сините очи, момиченцето приличаше много на брат си Лари и показваше огромно любопитство към хайтек джаджите.

– Майчице, какъв ужас! – вцепени се Лари, забелязвайки, че детето беше измъкнало айнета от плажната му чанта и си играеше безгрижно с него. – Ако го включи, става лошо! Добре, че въведох защитен код.

Айнетът, който приличаше на мобилен телефон, беше много важно устройство, предоставяно на учениците на „Ай Интернешънъл". В титановия му корпус се криеха секретни досиета, база данни онлайн и невероятни функции за улеснение на разследванията.

– Да-вай, Ла-ри! Ти си вър-хът! – започнаха да скандират някакви девойчета от водата.

Лари погледна надолу и стана червен като рак: момичетата му махаха с ръце и му изпращаха въздушни целувки.

– Ама че донжуан! – гордо каза Самюъл Мистъри, после се обърна към шумните фенки: – Тази вечер ще има празник в негова чест. Ще дойдете ли?

Момичетата закрещяха ентусиазирано,

като че ли бяха поканени на частен концерт на някоя рокзвезда.

От срам Лари покри лицето си с ръце. Вече не се съмняваше – ваканцията щеше да бъде ужасна. Най-ужасната в живота му! А искаше нещо съвсем просто – да прекара няколко дни далече от досадното училище, и се беше постарал доста, за да получи тази възможност.

Обзет от тези мисли, Лари прецени, че е по-добре да се откаже от предизвикателството, да се върне при Рике и Илсе и да се отпусне на шезлонга до тях. Обърна се да изпълни намерението си и замръзна.

Сцената пред втрещения му поглед се развиваше като на забавен каданс. Първо видя как малката Илсе хвърли айнета с уплашено изражение. Устройството, което проблясваше и пищеше като лудо, полетя във въздуха. Накрая последва удар върху хлъзгавите плочки на палуба 12 и айнетът се плъзна към басейна.

Явно му бяха дали нова мисия, а айнетът щеше да падне във водата!

Без да се замисли дори за миг, младият детектив полетя от трамплина. Изви се в умопомрачителен пирует, вряза се във водата с перфектен стил и стигна до ръба на басейна. Ръката му грабна айнета миг преди той да падне във водата.

– Хванах го! – извика задъхан Лари.

Излезе от басейна и провери дали устройството работи. За щастие, нямаше видими щети! Зает с айнета, Лари не забеляза, че всички го зяпат изумено заради шампионския му скок. В миг гръмнаха ръкопляскания, но Лари вече беше навлякъл фланелка, беше нахлузил джапанките и беше хукнал да търси братовчедка си на носа на кораба. Прелетя край стюарда от охраната и напръска с вода килимите във вътрешните коридори. В този момент изобщо не мислеше за строгите правила на борда. Извика асансьора с мокри ръце и зачака, без да сваля поглед от екрана на айнета.

Краткото съобщение от училището беше недвусмислено. Прочете го за двайсети път:

АГЕНТ ЛМ14

ЛОВ НА ЧОВЕК НА „КРАЛ АРТУР“. КОДОВО ИМЕ „ОПЕРАЦИЯ БИСМАРК“. ПОДРОБНОСТИ В ПРИЛОЖЕНИТЕ ФАЙЛОВЕ. ДЕЙСТВАЙТЕ МАКСИМАЛНО БЪРЗО.

П.П. СЪЖАЛЯВАМ, ЧЕ ПРОВАЛИХ ВАКАНЦИЯТА ВИ!

Провалена ваканция ли? Напротив: момчето току-що беше въздъхнало с облекчение. Разследването беше идеалният спасителен изход от една досадна ваканция.

1. Библиотека с изглед към морето

Бъдещата писателка на криминални романи Агата Мистъри знаеше наизуст всяка характеристика в конструкцията на „Крал Артур“, както и всяка подробност от историята му. Когато преди няколко години корабът беше спуснат на вода в пристанището на Саутхемптън, бяха заснети хиляди телевизионни репортажи и излязоха хиляди статии във вестниците, които описваха изключителния му британски стил и предимствата му при плаване в океана.

„Крал Артур“ беше по-голям от „Титаник“ и можеше да побере на борда си над пет хиляди души пасажери и екипаж. Не липсваха и обичайните туристически атракции, разпределени на шестнайсет палуби: ресторанти, кина, басейни, казина, спа центрове, бални зали, бутици.

Агата обаче беше безразлична към този вид развлечения. Облечена в лека ленена рокля, с бяла шапка на главата и с бележник, в който си водеше записки, тя от сутрин до вечер се ровеше из редките моряшки книги и старинните морски карти в библиотеката на палуба 6 – тихо и спокойно място, подредено според най-добрите оксфордски традиции.

Каква златна мина за нейните разкази! Въображението ѝ препускаше, без да спира.

– Какво би казал, ако нашите главни герои усетят заплаха от дълбините на морето? – попита тя господин Кент. Говореше за криминалето, което беше замислила: действието му се развиваше на кораб, изгубен сред ледените води на Арктика.

Симпатичното дванайсетгодишно момиче от Лондон често намираше вдъхновение в местата, които посещаваше. Норвежките фиорди например я впечатлиха с огромния контраст между изумителната красота на пейзажа и страховитостта на необятното море.

Агата показа на икономa едно ужасяващо същество с пипала, нарисувано на една от картините, които висяха на стената.

– Това е легендарният кракен. Биха могли да си помислят, че корабът им е повреден от не-

го – продължи тя, потупвайки с пръстче чипото си носле.

Господин Кент почеса квадратната си брадичка на бивш боксьор тежка категория и се опита да си представи сцената.

– Кракен ли казахте, госпожице Агата? – попита той. – Гигантският калмар от сагите на викингите? Звучи малко невероятно за криминале, чието действие се развива в открито море.

– Това е само средство за увеличаване на напрежението – усмихна се Агата. – Кракенът, естествено, няма да има нищо общо със събитията. Той е само плод на въображението на моите герои.

– Аха... Да... Разбира се... – покашля се икономът, момчето за всичко в „Мистъри хаус“,

прекрасно уреденото имение на родителите на Агата, които обаче прекарваха много повече време в пътешествия, отколкото в него.

Господин Кент нагласи папийонката си и погали Уотсън, който нервничеше в клетката.

От време на време снежнобелият сибирски котарак подаваше муцунка, но веднага се дръпваше обратно и се сгушваше с разочаровано мяукане.

Корабът беше чист като огледало и може би миризмата на препарат, която се усещаше навсякъде, дразнеше чувствителния му нос.

– Господи, колко съм разсеяна! – засмя се Агата, като погледна ръчния си часовник. – Вече е време за чая, а довечера сме на вечеря за добре дошъл с чичо Самюъл.

Чичо Самюъл беше по-големият брат на Саймън Мистъри, нейния баща. Чичото беше неудържим шегаджия и езиков експерт, готов да смени професията си по всяко време. Наскоро се беше оженил за трети път. Три бяха и децата му – Гаспар, Лари и Илсе.

Тази сутрин се беше качил на „Крал Артур“ от норвежкото пристанище Берген заедно със съпругата си и малката си дъщеричка, за

да се присъедини към Агата, Лари и господин Кент, които се бяха качили на кораба предишния ден в Англия.

– Ако позволите, госпожице, аз ще се погрижа за книгите – предложи всеотдайният господин Кент.

– Май са доста голяма купчина – каза тя, оглеждайки планината от томове, които щеше да прочете по-късно на спокойствие в каютата си. – Сигурен ли си, че ще можеш?

Икономът ги вдигна само с една ръка, докато Уотсън протягаше лапи, за да ги докопа. Господин Кент го побутна нежно и тръгна към библиотекаря.

Точно тогава на входа се разрази голяма суматоха.

– Спрете, господине, моля ви! – извика някой.

– Ще измокрите навсякъде! – изкрещя друг.

В библиотеката беше нахлуло слабичко момче, толкова мокро, че от него капеше вода. Преследваха го няколко стюарди, които напразно се опитваха да го спрат.

– Пистааа! – викаше Лари Мистъри, като се изплъзваше от стюардите и проваляше опитите им да го уловят. – Махнете се! Трябва да говоря с братовчедк... АААА!!! – изпищя той и се сблъска с господин Кент.

По мокета се пръснаха безброй книги, сибирският котарак изсъска и се наежи, а накрая се чу тежко тупване. Миг след това Лари се озова върху корема на иконома, който след сблъсъка се беше строполил на пода.

– Нараних ли те? – попита притеснено бъдещият детектив, но веднага след това се сети нещо, подскочи и смени темата, все едно нищо не беше станало. – Агата! Къде е Агата? – извика той. – Много ми трябва!

– Тук съм, скъпи братовчеде, пред теб – отвърна момичето, като придаде на гласа си нотка на възмущение. Стоеше неподвижно със скръстени ръце и го гледаше безмълвно.

– Ами... Ъъъъ... Знаеш ли... – опита се да обясни Лари, но братовчедка му не му даде възможност да продължи.

– Майка ти още ли е с висока температура? – престори се на притеснена Агата. – Летните грипове са много неприятни, особено в лондонската жега. Да отидем да поискаме съвет от корабния лекар. Хайде!

Като чуха това, стюардите се поуспокоиха. Отдалечиха се, но не спираха да мърморят, че даже и в такива случаи правилникът трябва да се спазва. Хитрината на Агата беше успяла. Тъй като от Лари все още капеше вода, групичката бързо излезе от библиоте-

ката. Тримата тръгнаха по дългите коридори, където се разминаваха с пасажери от различни националности.

Когато най-после намериха един усамотен ъгъл, Агата веднага взе думата.

– Изплюй камъчето, Лари! – притисна го тя. – Каква мисия са ти поверили?

– Kkkk... Как разбра, че са ми поверили мисия? – учуди се братовчед ѝ.

Икономът отговори вместо нея.

– Не се обиждайте, господин Лари – каза той, – но да се втурнеш в библиотеката по джапанки с айнета в ръка не означава нищо друго, освен че имате спешен случай. Това е обичайното ви поведение в такава ситуация.

– Добре казано, господин Кент – съгласи се Агата. – Но да си дойдем на думата, братовчеде. Какво мислиш да правиш? Ще плаваме цяла нощ от Берген до Трондхайм и е невъзможно да слезем от „Крал Артур“ преди изгрев слънце. Освен това сме в компанията на чичо Самюъл...

– Татко не трябва да разбере нищо! – подскочи Лари. – Ако знае за нашите разследвания, ще се притесни много! – Момчето придоби угрижен вид, огледа се да не би да идва някой, натисна нещо по устройството си и показа съобщението. – Не е нужно да напускаме

кораба, драги колеги. Престъпникът се намира на „Крал Артур“!

Господин Кент повдигна вежди, а Уотсън надзърна от клетката с наострени уши.

– Операция „Бисмарк“ е странно име – прошепна Агата, четейки съобщението на екрана. – Какво би могло да означава? Ако не ме лъже паметта, Ото фон Бисмарк е бил голям пруски политик от деветнайсети век. Обединител и първи канцлер на Германия.

– Наистина ли? – измуча икономът, като приглади лъскавата си от брилянтина коса. – Аз пък от години се чудя откъде идва названието „яйца а’ла Бисмарк“.

Забележката му не беше иронична – родителите на Агата често пътуваха по света и оставяха дъщеря си на неговите грижи. Освен всичко друго икономът беше станал и готвач и се опитваше да угажда на момичето с най-различни екзотични специалитети.

– Този път може да не отваряш чекмеджетата на паметта си, скъпа братовчедке – изпъчи се Лари. – Бисмарк е просто кодовото име на легендарен таен агент!

– Откъде знаеш? – попита Агата.

– Прочетох го в досието на случая.

– И какво друго пише? – продължи да разпитва тя.

– Ами... Ъъъ... – измънка Лари. – Виж, хвърлих само един поглед... Трябва да свържа айнета с лаптопа, за да получа по-подробна информация.

Момичето тръгна към асансьорите. Другите я последваха.

– Обзалагам се, че нашият таен агент е мъж около шейсетте с германски произход – каза тя. – Зад кодовото име винаги се крие частица история.

– Опитваш се да отгатнеш ли? – попита Лари, като се мъчеше да не изостава.

– Не – отвърна тя. – Убедена съм. Ще видиш, че съм права.

След няколко минути стигнаха палуба 8 и влязоха в каютата на Лари. Беше толкова разхвърляно, сякаш през нея беше преминал циклон.

Откриха компютъра сред чаршафите и разгледаха досието. Не им трябваше много време, за да разберат, че предположението на Агата, както винаги, е правилно.